

Carme Portaceli

Directora teatral

Per mi la definició de l'espai és molt important. Per aquesta raó sempre treballo amb el meu escenògraf, Paco Azorín, al qual considero un company de viatge. L'espai, per mi, ha de ser sempre una metàfora del món, del món on tu creus que passa l'acció. No és només un espai funcional, a mi això no m'agrada; ha de ser un espai que signifiqui alguna cosa dins del discurs del text que estic posant en escena. Ha de sumar dintre del llenguatge que crec que necessita el text per ser transmès tal com jo crec que s'ha de transmetre. Lorca diu sobre els actors «que han de sortir al escenari con el vestido de la poesía, pero al mismo tiempo han de mostrar los huesos y la sangre», i jo aplicaria el mateix concepte a l'espai on passa l'acció: ha de ser poètic, sens dubte, estem parlant d'art, i ha de ser **significat** de l'acció.

La definició de l'espai nosaltres la treballem molt temps abans de començar els assajos. És també una manera d'apropament a l'obra. L'obra és una cosa viva i es va fent a poc a poc. Diria jo que l'intent de situar-la dintre d'un espai que la col·loqui dintre d'un llenguatge és el primer apropament al llenguatge amb el qual transmetré el discurs del text. Hi ha espais que triguen poc a aparèixer; d'altres, molt. Depèn de l'obra. Crec que els elements que definirien els espais del meu teatre són, per exemple, les repeticions, els *loups* com si diguéssim. El no-realisme, no-naturalisme. Espais metafòrics.

Alex Serrano

Autor i director d'escena

Odio el teatre. Fes memòria. Et conviden fa anys a veure un espectacle. La cita és prou interessant, no et negaràs a aquesta o a qualsevol altra oferta *bizarre*. Entres, t'asseus, us